

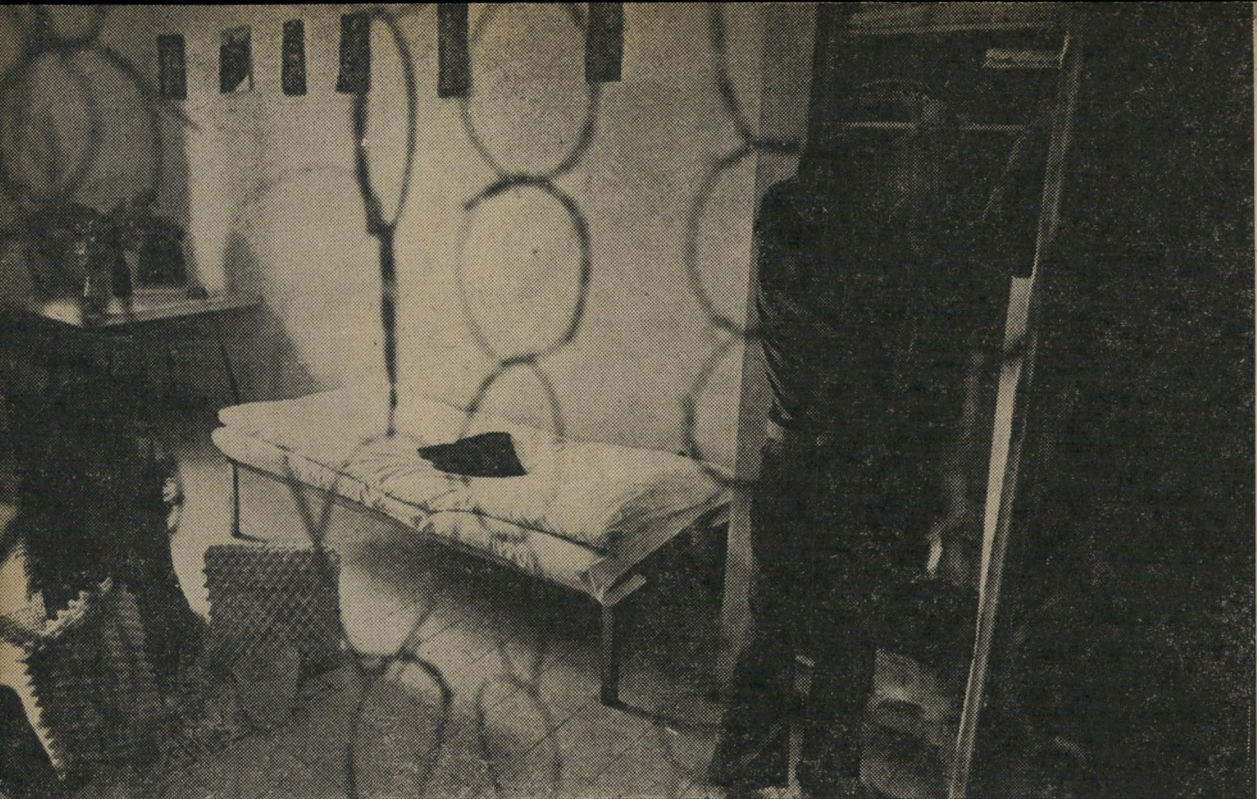
כתבת „העולם הזה” בעולם רחוק, זה, זהו עולמן של -

הג'ריקן של הנפט איננו רצתי לשירותים. הדלת הייתה סגורה. התחלתי לצעוק: אמא, אם את לא פותחת, אני חותכת לי את הידיים.

„היא יצאה. כל הגוף שלה היה רטוב מנפט. הפנים שלה היו רטובות מדמעות. למה את עושה לי דברים כאלה? הן חלתי לצעוק עליה. והיא בכתה. אני לא יכולה להמשיך יותר בחיים האלה. ככה עמדנו אחת על יד השניה. אני מחזיקה אותה וצועקת — והיא בוכה.”

בקולה של לילי, תימניה עלוזה-מבט, בת 17, אין רמז לרחמים עצמיים, בשעה שהיא מספרת את סיפור חייה. שעות אחר-צהריים במוסד צופיה. מעל קירות החדר הקטן מציצים עלינו אליליזמר צב-עוניים. על המדפים ספרי-בלשים ורומנים של מועדון הספר הטוב. בחוף מודחל לו עוד יום מאותם ימים ארוכים, איטיים, חד-גוונים, לקראת סיומו. מאחורי הגדר המקיפה את המוסד, קורץ הכביש הראשי המוביל לאשדוד. משם מגיעות ההבטחות לחופש, לבגדים יפים, ללילות ללא שינה ולבקרים רדומים, למכות ולמאבק קיום.

פה בתוכו, הן מוגנות. פה אולי לא נותר נים להן את כל האהבה, הטיפול ותשור

חדר שאינו תא

חלונות נורמליים, שלוש מיטות, סדינים לבנים, שולחן קטן, נורמטית לבית-סוהר. ארון-בגדים, פרחים, תמונה — מסך, ארון-בגדים, פרחים, תמונה — מסך, ארון-בגדים, פרחים, תמונה — מסך.

תמונות, קישוטים, הטבעות בחזית קישוטי. בגדים פרטיים — אסור שמספקת ההנהלה אינם אחיזים.

מסודרת. כי השינוי הוא הרבה יותר מחיי צוני. ההונחה האישית, יותר מחוסר תשור מת-לב, היא ביטוי לתדמית-עצמית גרועה, לחוסר הערכה-עצמית. אחת הבעיות הי עיקריות של הנערות העוזבות היא, שהן גדלו בהרגשה שאינן נאהבות, שאיש אינו זקוק להן.

אחר-צהריים אחד, פתחה אורה את סגור ליבה:

בכיתה ג' הייתי בורחת מבית-הספר והולכת לגנוב מהבתים של השכנים. למורה הייתי ממציאה כל מיני תירוצים. ככה הייתי עושה תקופה ארוכה. פעם הלכתי לגיסי, שהיא זונה. ישבר נו אצלה. פתאום היא שואלת אותי: „אור, רה, את רוצה שוקולדה?” אמרתי: „כן.” הייתי קטנה, לא ידעתי שהתכוונה לחשיש. היא נתנה לי חתיכה. נשכתי את זה וירקדתי בחזרה, כי זה היה מר.

האחים של גיסי אמרו לי לפורר את החתיכה, סידרו בקבוק ונתנו לי לעשן. לקחתי כמה שאכטות, והייתי זרוקה לגמרי. רי. אחד מהחבר'ה, שראה שאני מסטולית, רצה לשכב איתי. אבל גיסי לא נתנה לו, אמרה, שאני עוד קטנה. לא היה לי עוד 12 או.

אחרי-כך היכרתי בחורים בני 16. יצאתי עם אחד איהו חודש, והוא פתח אותי. אבל אני לא הרגשתי שהוא עשה את זה. כשחזרתי הביתה וההורים שלי ראו את הכתמים, הם רצו לקחת אותי לרופא נשים. פחדתי נורא, או ברחתי מהבית לשבוע. הייתי בחיפה, אצל החבר'ה של גיסי. ישנתי איתם, ושם גם התחלתי לעשן קבוע. ככה גם הפסקתי לגמרי את הלימודים.

„לכי לעבוד

בכביש”

לקחו אותי למוסד של ויצו בחיפה. ישבתי שם שבוע, התייאשתי וברחתי. ההורים החזירו אותי, אבל ברחתי עוד פעם. הייתי אז בת 13. באותו זמן היכרתי בחורים יותר מבוגרים, בני 20-22. הלכתי לגור איתם. היינו יושנים באותו חדר ומעשנים.

עד שאחד מהם אמר לי: „אני אוהב אותך. אנחנו צריכים להתחתן. תלכי לעי כוד בנות, גם אני אשיג כסף, ונקנה משהו.” לא רציתי. פחדתי. אבל הוא אמר שאין לי מה לפחד. שאעמוד איפה שכל הזונות עומדות, ואשיג קליינטים.

עשיתי את עצמי כאילו אני מסכימה. הישגתי באמת כמה קליינטים, אבל לקחתי את הכסף, ולא חזרתי לחדר. במקום זה נסעתי לתל-אביב, קניתי בגדים, צבעתי את השערות, וחזרתי לחיפה. הלכתי לחבר ריה של גיסי, ויחד איתם היינו פורר צים דירות.

אחרי-כך עוד פעם ירדתי לזנות, והייתי מעשנת סמים. פעם אבא שלי מצא אותי

מת-הלב שנפשן המורעבת דורשת. אבל לפחות מבטיחים להן שנתיים-שלוש. בהן תוכלנה להתבגר ללא דאגות קיום. בלי שינצלו אותן.

כשהן נושאות עימן מטען גדול כל-כך של חוסר-אמון באנשים בכלל, ובגברים בפרט — של חוסר הערכה עצמית — של יאוש ושל חוסר-תקווה — נקרעות הבנות של צופיה בין ערכיה של החברה שמתוכה נזרקו, לבין ערכיו של עולם הי פשע שלחונן הוטלו. הן מעלות בנוסד טלגיה זכרונות מן העבר, פוזלות באותו זמן אל המוסד המבטיח להן הגנה, המצ-היר שאיפת לן מהן. הן מציצות אליו מבעד לחרכי התריס הסוגר על נפשן הפצור עה. בודקות, מעמידות לו מיבחינים, נר תעות מהגילוי הקטן ביותר של חוסר הבנה או חוסר תשומת-לב מצידו של המדריך, ואז הן מאיימות: „אני אברח. אני אחזור לרחוב. אני אהיה זונה. אני אראה לכם.”

מתרפקות

משתוללות,

פעמים הן בורחות. לפעמים אלה הם איומי-סרק. אבל בעצם העימות, טמון הסיכוי.

במסגרת המוסד הסגור צריך הסיכוי הזה להגיע, במידת האפשר, לידי הגי שמה כלשהי.

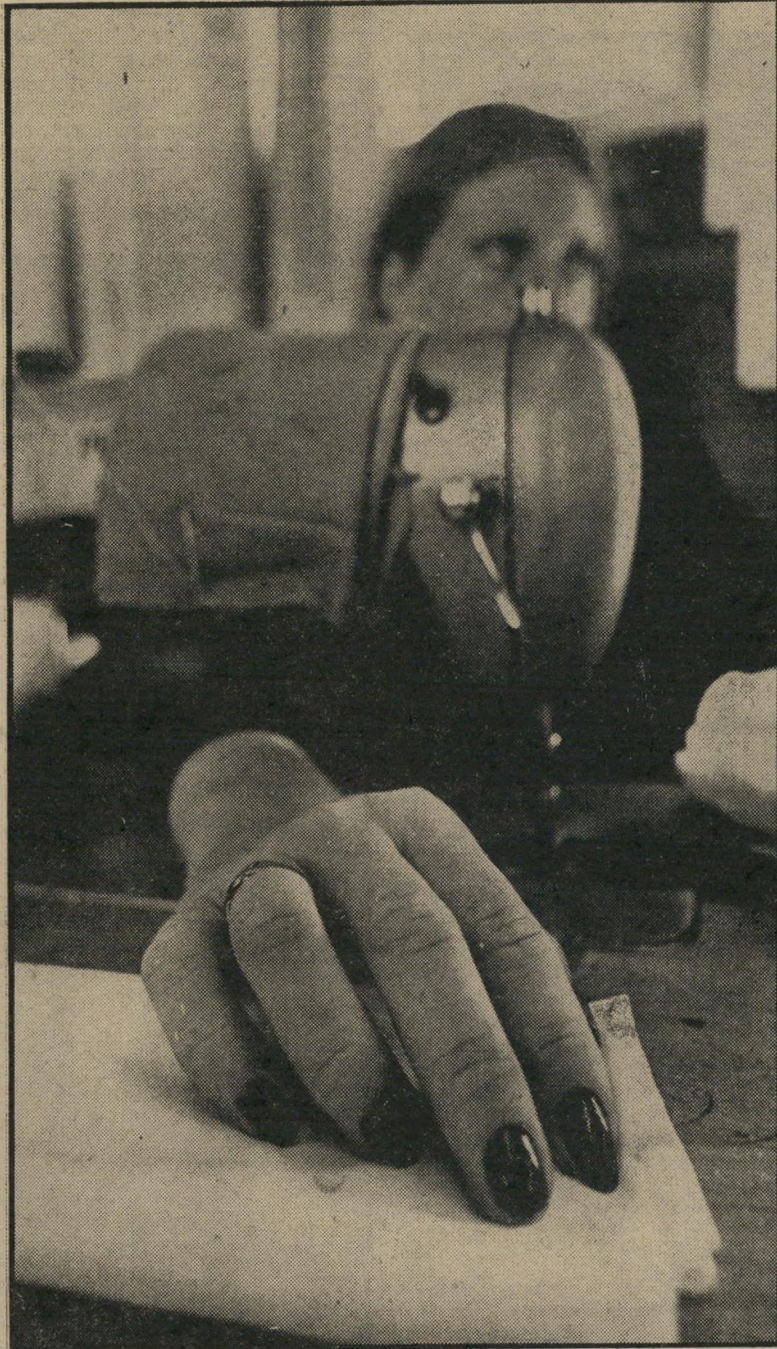
ימיהם שם אינם מבדרים. השינוי בהרר גלי הלבוש, האוכל השמן, מיעוט הפעיר לוח הגופנית, השיעמום המלווה בולילת ממתקים, עצם המעבר לחיים חסרי-דאגה — משנים לבלי-הכר את הופעתן החיצור-נית. תוך זמן קצר, הן מאבדות את המר-אה המפתה שנוהגים ליחס להן.

צריך לעקוב אחרי מצבי-הרוח שלהן, המשתנים במהירות מסחררת — לגלות את השקרים הקטנים, המיועדים ליצור להן תדמית של „גזעיות” — לשמוע את הסיפורים על החבר האוהב (בדרך-כלל זהו חבר דמיוני, או לכל היותר הסרטור שלהן, אומרים המדריכים) — לראות אר תן משתוללות, רק כדי למשוך את תשור-מת-ליבה של העובדת הסוציאלית — לראות אותן מתרפקות על כל מדריך או מדריכה המזדמנים בדרכם, בתקווה לזכות בליטוף של חיבה — צריך לראות כל זאת, כדי להבין את התהומות העמוקים של רעב-לאהבה, של חוסר-אמון ושל מרי-רות.

חשיש

בגיל 12

מה טבעי יותר לנערה בגיל זה מאשר להיות נקייה ומסודרת? אבל בצופיה רואים הישג בשינוי שחל בשרית, שהגיעה למוסד מוזנחת, מורעבת, מלוכלכת. עכשיו היא מקפידה על נקיון אישי ועל הופעה

הסבת מקצוע

בנסיון להעניק לבנות מקצוע שונה, מלבד ההוא, העתיק, שרבות מהן עוסקות בו, קיים ב„צופיה” בית-מלאכה לתפירה. ציפורניה המשוהות בלכה של נערה זו אינן חריג במקום. למרות שרשמית אסור האפור, נוטים המדריכים להעלים עין, כל עוד אין החריגה צעקנית.